ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

PÍSEŇ.

J. V. Sládek:

Kdo's dobrý vojín, třímáš meč,
dokud je nepřítel v poli,
a je-li příliš krutá seč,
bojuješ, až tě kdo skolí!

A na jednoho tisíc jich
z každé-li strany se řítí,
kdo vezme mu ten hrdý smích,
kdo vzdor dřív nežli to žití!

I ať se ženou se všech stran,
on všechny vyzve je k soudu
a krví ze smrtelných ran
svou rodnou napojí hroudu.

I ať již vratká hodina
vítězství kam si chce hodí:
tá hroudu, kde padne hrdina,
zas jednou hrdiny zrodí!

* * *

VOLNOST.

J. V. Sládek:

Z volnosti zraků jasných
do temna lidských cest
napadlo světlých paprsků,
jak v noc ze žárných hvězd.

Usměj se, zlatá volnosti,
též na ten český svět,
ať z hluboka si oddechnem
zas jednou za sta let!

* * *

ROZHODNÁ CHVILE.

Blíží se ta rozhodná chvíle, kdy bude možno českému národu setřásti jho se svých beder, které jej již po tolik set roků až k smrti tížilo.

Podaří-li se Čechům vyprostiti se z okovů a získati svobodu, tak jak si toho plným právem zasluhují, tož to bude ta nejslavnější doba, na kterou se může těšiti každý upřímný krajan.

Ač velice draze bude každá pro tuto vymoženost vykoupena krví těch našich věrných bratrů zámorských, za to však pro potomky a i pro nás Čechy americké bude míti cenu ohromnou.

Existence našeho národa má nám všem býti stejně cennou, neboť ať jsme domovem kdekoliv, pojí nás všechny jedna páska a to krev slovanská — a když ta teče, bolí nás to všechny, neboť jsme částí toho tělesa, které tolik trpí!

Proto, kdo jen trochu přemýšlí o osudu našeho národa, dozná, že je třeba nasaditi všechny páky a pracovati ku jednomu cíli. My, krajané zde za mořem rozptýlení máme zvláště hleděti pomáhat alespoň dle možnosti a to financemi, když nám jinak nelze, a tím prospějeme věci společné.

Nemyslete, drazí krajané, že, když jsme se usadili v těchto částech světa, odpadá naše povinnost vůči staré domovině, matce, která nás zrodila a vychovala.

Až dosud jsme i zde v cizině velice málo znamenali — a proč? Poněvadž nás málo kdo z cizinců znal, jako národ kulturní, národ vzdělaný, poněvadž jsme byli zneuznáni a zatlačováni do pozadí a kredit za všechnu práci a pracovní Čechů odnesl vždy jen Němec. Čech byl robem a Němec vládcem.

Teď nám nastala ta rozhodná doba činů, kde je třeba úsilovně pracovati, ne pár nás, ale všichni, spojiti ruce k dílu tak, aby Čechu jméno opět se skvělo nejen v básních, ale též ve skutečnosti.

Nám ženám, kterým jest uložena tato závažná povinnost, ošetřovati národ, musí na pravém místě ležeti na srdci zdar jeho budoucna. Matka nejvíce zkusí pro svoje dítko a též je nejvíce miluje a neleká se žádné sebe větší oběti pro ně.

* * *

Ctěné naše čtenářky! Doufám, že si povšimnete a pozorně přečtete dopis paní M. D., která navrhuje, by se ženy české súčastnily rozchlnání otázky, týkající se výchovy rodin, což jest zajisté velice moudrý nápad, vyměňovati náhledy a zároveň velice poučné pro mladé matky. Neboť mnoho lidí mnoho vědí, a nejsme žádné tak moudré, bychom nepřipustily více ze zlokomalení, ať již je to v oboru jakémkoliv.

I o tom babičcině tajemství mohu udělati poznámku a to ze své vlastní zkušenosti, že jest v tom mnoho dobra a je třeba tomu věnovati trochu pozornosti. Zvláště mladé ženy by si měly všímati těchto důležitých oborů.

Příspěvky pro válkou postižené krajany:

Dne 19. března oznámeno $12.96

Paní Marie Psotová, North Loup, Neb.	1.00
Paní Josefina K. Široka, Lucas, Kans.	.25
Vaše čtenářka, St. Joe, Mo.	.10
Paní Anna Kálalová, Verdigre, Neb.	.10
Paní Marie Kolářová, Peru, Neb.	.25
Celkem	$14.66

* * *

Marie Psotová, North Loup, Nebraska, 18. března 1916. — Ctěná redakce! V příloze naleznete poštovní poukázku na $2.50, z čehož, buďte tak laskavi, zašlete $1.00 jako příspěvek pro válkou postižené krajany a $1.50 předplatné na "Pokrok". Co se týče počasí, to máme zde jako asi všude z jara tento čas — sníh a bláto, několiv právě teď jest krásné počasí a vydrží-li to, tedy co nevidět nám nastane polní práce a též i v zahrádkách, tak že se opět budeme míti čím bavit, a nebudeme muset být stále v teplé světnici. Bude zase veseleji na tom sluníčku se vyhřívat. Nového zde takhle nevím nic, vše jest při starém. Ctěné paní pořadatelce posílám srdečný pozdrav a závodu přeji hojně předplatitelů. Konečně pozdravu ji všecky čtenářky a čtenáře Pokroku!

Ctená přítelkyně! Přijměte vřelý dík za zásilku, jakož i za příspěvek pro těžce trpící naše krajany. Těšilo by mne, kdybyste též častěji zavítala do naší hlídky. Srdečně vás zdraví.

Pořadatelka.

Vaše čtenářka, St. Joseph, Mo. — Vážená paní pořadatelko a milí čtenáři! Má to pán Bůh všelijaký národ a všelijakou čeládku na tom světě a všelijaké zvyky jsou mezi námi. A přece jsme všichni potomci jedněch rodičů — Adama a Evy — jak nás učí písmo svaté. Jakou to musela být Eva matkou a vychovatelkou, když tolika jazykům mohla vyučovat? Zda-li by v případě, že by přišla dnes zpátky, rozuměla všem těm svým potomkům? Asi sotva, tak jako já nerozumím té moji sousedce a přece je to Češka, vedle níž půl rok již zůstavam a až minulé neděle jsem se jí odvazila zeptat, jaké ona jest národnosti. Že prý Češka, odpověděla mne. Tu jsem se jí zeptala, jakou češtinou ona to mluví, načež mi sdělila, že prý to má pomíchané řeči Poláků a nářečím Moravanů. A prosím vás, odpusťte mne zvědavosti, jak dlouho jste mezi těmi dvěma národy? Sedm roků, odpověděla ona. A za tak krátkou dobu jste dovedla tak tu naši krásnou českou řeč skomolit? řekla jsem jí já. V tom ale jí synek někde něco popsal (rozbil) a ona musela za ním a tím byla prozatím skončena naše rozmluva. — Nyní tedy zase něco té polské stříbrné svatbě. Byla právě šest hodin večer, když před obydlím naším zastavilo auto pana M. Však pí. M. nebyla ještě v toaletou svojí hotová; ještě prý si zchlila své lanty — oznamovat po svojti p. M. Mam prý se stavit pro ni. Abych tudíž nemusela — p. M. zaprist mnoho rozhovorů, neboť mu málo co rozumím, oblékla jsem kabát, vzala klobouk a uzamknuse byt, již sedam do zadního sedadla jeho automobilu. Tu M. už na nás zatím čekala na pravoj poré a proto honem se navezla vedle mne a jelo se. V male chvíli octli jsme se na místě určeném. Obřady již byly zahájeny, my ale jsme z toho nepustřeh; než jen když ženich přál manželům K., aby se ještě dočkali svatby zlaté. Pak jim potřásl pravicí, čemuž hu všichni přítomní následovali. Mezitím se utvořila veliké kolo, do jehož středu si vzali nevěstu a po nějakou chvíli kolem ní skákali, při čemž nějakou polskou píseň vytuzovali. V male chvíli byli s písní hotoví, pak ale se všichni na nevěstu vrhli jako na nějakou bohyni a každý jednotlivec měl dovolenu nevěstu políbit. Já ale s pí. M. jsme se líbánek zřekly, čemuž byl pan Kolbek rád, neboť on prý hubičky za nás nevěstě svědomitě odvede. On prý si úřad nechá ujít takovou příležitost (chytrák). Pan Kolbek je totiž Čech a jeho paní jest Moravanka. V tom se k nám opět přidružil onen polský vdovec z Indiany; zase s těmi svými námi lie na rub známými nářky o jeho bývalé hospodyni, což mě už začínalo unavovat a také jsme mu dávaly zřejmě na jevo naši nelibost. Zatím byly i líbánky u konce a teď na žádost manželů šlo několik polských děvuch a chlapců zapět polskou píseň; i já a pan Kolbek byli jsme vyzváni k zapění nějaké české písně. Bez dlouhého rozmýšlení se vstoupili jsme na jeviště a zapěli "Kde domov můj?" Poláci byli nadšeni českou písní a my museli zpěv opakovat. Pak byla večeře a my — totiž já, pan M. s jeho paní, pan Kolbek s jeho paní a onen nešťastný Polák z Indiany s jeho synkem seděli jsme za jedním stolem. Rozhovor a mluva byly všelijaké, až došlo na to, že polský vdovec řekl, že prý se chce jít podívat někam do Kansas a jestli se mu tam bude líbit, že tam zakoupí farmu asi prý 160 akru. Kolbek, jakožto bývalý farmář v okolí Wilson, Kans., odporučil Polákovi tamní krajinu a na druhý týden prý oba společně vyjedou na zakoupení nějaké farmy v okresu Russell v Kansasu. Za hovoru toho byla večeře skončena a nyní začal tanec. A já ani sama nevím, jak to přišlo, neboť z čista jasna ocitla jsem se s jedním Polákem v kole. Ach, to byl tanec; škoda, že netrval déle! Já byla jako u vyjevení při tom polském kolovrátku. Stála jsem jako socha, kdežto Polák kolem mne skakal a dupal a vřeštil jako zběsilý. A já? Inu, než jsem se vzpamatovala, což trvalo prokletě dlouho, muzika ustála, Polák přestal vřeštět a můj palec — ach, můj palec byl nesmírně poslapán. Teď ale mě měly v parádě pí. M. a pí. Kolbeková, jak prý jsem se v tom kole krásně s tím mým tanečníkem vyjmata. Bezmála prý by to vypadalo, jako když vodím medvěda na řetízku. Nesmějte se mi, vždyť se teprve polskému tanci učím a pak smály jsme se všecky. Na druhý tanec byla jsem vyzvana opět, jelikož jsem věděla, že to mé přítelkyně baví, tedy jsem mému tanečníku neodřekla. Ach, do smrti mně budou v uších zvučet, vlastně kvílet ty naříkavé melodie polského kolovratku. Nabízela jsem virtuosovi pulák, aby už přestal, ale kde pak, ještě prý to není celé, při čemž můj polský tanečník celý určitý vyrážel ze sebe zvuky ještě divočejší, než to jejich piano, vlastně lépe řečeno kolovrat, který jistě pamatoval příjezd Columbův. Neměla jsem dechu a věřte, že ještě nikdy v životě netoužila jsem tak po čerstvém vzduchu, jako po tomto tanečku. Vracejíc se domů, ujišťovala jsem manžele M., že už se vícekrát nesúčastním polského tance. Na druhý den, jelikož všichni vědí, že odbírám nám tak milý a ponětný na všecky strany dobrý časopis "Pokrok", přišli manželé Kolbekovi se jej vypůjčit. Chtěli též vědět, zda-li je nějaká farma v Kansasu na prodej. Pan Kolbek slíbil, že si na "Pokrok" předplatí po usídlení se v Novém Mexiku. Nemutila jsem jej, neboť Pokrok zaslouží uznání a ocenění všeho tisku v něm, nikoliv vnucováním lid. Doufám, že nový posluh vám, čtenáři redakce, bude skvěle vzkvétat a vaše neúmorná práce dojde svého cíle. Ano, abych nezapomněla, člověk s tím nalovením, z něhož beztoho žádný nezmoudří a po kterém je většinou ještě hodně unaven, zapomeňte na věci. Domek, sousedící s naším, navštívají dva cestí bečlaci, z nichž jeden chodí do práce, kdežto druhý ostává hospodyní. Obchody vyjdu na dvorek a ona hospodyně v podobě beclaka na mě křičí. Prosím vás, peří se, anebo skubá zajíc? A já ze strachu, že člověk ten je ábelný, utekla do domu a uzamkla dveře na dva západy, hodila na hlavu deku, abych neviděla co bude dál. Ale bylo dobře, beclak zajíce v pytýnce opatřil, za hlavu ho stromu na dvoře přivázal a skubal, až se mu po čele krůpěje potu jako hrách velké řinuly. Co by to dál, nevím, neb pro tmu nebylo vidět a já po té hodině nevyjdu na dvorek. Ne abyste si myslili, že se bojím — i bůh chraň, to ne, ale tak mě nějak vždycky takový divný pocit, ani nevím, jak bych to řekla, taková hrůza obejde, se jsem raději ve vnitř. Raději se nehádřovat! To tam u nás, kde já jsem se narodila, bývalo zcela jinak! Pozdrav na celý personál, jakož i na všecky čtenáře. Zároveň k dopisu přikládám předplatné na "Denní a Nedělní Pokrok" a pak 10c do pokladničky dopisovatelek.

Vážená přítelkyně! Přijměte vřelý dík za zaslané předplatné, jakož i za příspěvek pro trpící krajany. Dopis tento přišel již pozdě pro Hlídku předešlou a proto se musel odložiti, což zajisté prominete. Srdečně vás zdraví,

Pořadatelka.

Josefina K. Široká, Lucas, Kans. — Ctená paní pořadatelko "Ženské Hlídky"! Laskavě nám prominte, že vám tak dlouho nezasíláme předplatné a zároveň přikládáme 25c do pokladničky na ten šlechetný účel pro dobrou věc. Mám též dva bratry ve válce, však již jsem od nich nic neslyšela šest měsíců. Tak nevíme, co se s nimi děje. Je to hrozné! Každý vzpomíná na ty své drahé, zvláště když od nich ničeho delší čas neslyší. — Abych psala, jaké je zde počasí, to je hezké a bylo by třeba, aby trochu zaprršelo, neb je sucho a ohně řádí na všecky strany a mnoho škody nadělají. Též je slyšet na všecky strany, jak lidé umírají. Tak ten rok nezačíná mnoho vesele a jen kdyby se obratilo vše k dobrému. Též paní Volčková byla nemocná celý týden. Minulou neděli jsme je byli navštívit, tak jsme ji našli na lůžku. V úterý mi sdělila, že je jí lépe; tak jen se vystonejte, ať přijdete v neděli do řeholze Z. C. B. J. Též se mi zamlouval dopis pí. B. Zacharové, jenž má v sobě mnoho pravdy — jak jsme sobečtí. To jsme, to nazdobný na tu naši slabou stránku nepředčí, ale abychom konali dobro jeden druhému, to nedovedem. Kdybychom chtěli, neb si myslíme, že bychom se hodně snižovali a že toho neb mnoho nepotřebujeme, proč bychom tedy pro někoho něco z lásky udělali. To nám ani nenapadne. Abych vám též pověděla, jak pan Jaroslav Líbal vezl máslo do města. Manželka pana Líbala připravila máslo a ovázala a též chleba zadělala a podobně ovázala též mísu, takže pan Jaroslav Líbal vzal mísu, jež byla mu blíže při ruce a jel do města. Za chvíli, když odjel, tak paní Líbalová povídá své dceři, paní Kamile Truttové, aby dala chleba na pekáč. Ta hledala chleba, ale po chlebě ani památky; našla však mísu másla a povídá své matce — co ty jsi neposlala máslo do města? Paní Líbalová praví — to snad je táta zapomněl vzít. Když ale nemohly chleba nikde najít, ani v nastali, ani na půdě, tak vzbly podezření na pana Líbala. Snaší prý by nám nebyl vzal tu mísu s těstem na místo másla?. A již to nouvaly panu Václavu Líbalovi, uvidíli kolem jeti Jaroslava Líbala, tak aby ho zastavil. Ale po Líbalovi nebylo ni památky. Ten ujížděl a myslil, aby se mu máslo nerozhrnulo. Zatím ale ono to pěkně kynulo a když přijel do města, tak měl chleba plné buggy. V mísu máslo popadl, aniž by si čeho všiml a nese to do stora. Ve storu však již po telefonu zvěděli, co se stalo, tak mu řekli, aby s tím co hned ujížděl domů, že ženské na těsto čekají. Pan Líbal tedy vzal mísu a těsto a vsedl do buggu, obrátil koně a ujížděl domů. Doma se mu ovšem vysmáli. Doufám, že mi pan Líbal vylíčení jeho mohody promine. Má to sloužit jiným za ponaučení. Zdravím čtenou, paní pořadatelku, jakož i celý personál Pokroku a všecky čtenáře tohoto listu.

Ctená přítelkyně! Přijměte vřelý dík za zásilku, jakož i za dopis. Doufám, že vaši čtení bratři šťastně tu patálii přetrpí a že se zdraví domů navrátí. Kojme se zatím nadějí, že té své bude brzy konec. Srdečně vás zdraví

Pořadatelka.

Anna Kálalová, Verdigre, Nebr. — Ctená paní Burešová a milé čtenářky "Ženské Hlídky"! Jak ty naše příspěvky pěkně přibývají nemáte z toho radost? Ano, vím, že ano, vždyť jest to účel šlechetný. O, jak se z toho těším! Nikomu to neuškodí, než jen chtít tu malou oběť přinésti. My jsme zde v této zemi přece jen šťastni, třeba že každý má své nějaké ty trampoty; však jak malíčci jsme ale vedle těch našich bratrů a sester v té naší zubožené a přece nám tolik milé vlasti české. O, jak jsi krásná vlasti má, ty's moje otčina. Srdce v těle zaplace, když se sem nějaký ten dopis ze starých vlastí dostane. - Co tu bídy, hladu a zármutku jest našim sestrám a bratřím Slovanům prožít a zakusit. Oni ztrácí své miláčky, jednoho po druhém; obilí a dobytek jim pobrali a oni trpí. Ó, trpí hrozně. My zde jsme přece jen šťastnější, že jsme tém strastem unikli. Proto nás také blazí každý dárek, který určen jest pro naše spolubratry. Každá sebe menší oběť dojde ocenění a jediným mým přáním jest, aby po této nešťastné hrozné válce byla naše vlast osvobozena a zbavena její úpiřů — odvěkých nepřátel nás Čechoslovanů. Doufám, že tolik mladé krve nebude nadarmo prolité! — Vám, paní Nebudová, přeji vše dobré za tu vaši příkladnou snahu dobré věci prospět; tisknu vám pravici a přijmete mé díky. Otázka války jest nyní na denním pořádku a nebude-li naposledy ještě tato nová naše vlast do války zatažena. Doufejme však v to nejlepší; než nyní ale již dosti o těchto smutných zprávách. — Povím vám, že se již těším na kuřátka, která se mně již tento týden mají líhnout pod jednou kvočnou; mimo to mám nasazeno v líhni sto vajíček a ještě pod dvěma kvocnama. Až se to vylíhne, tak vám sdělím, jaké jsem měla štěstí, aneb nestěstí. Doufám však v to lepší. Mám asi 50 slípek, vesměs stejně kropenatých — plymouth-rock — jsou velmi pěkné a váží mezi 7 a 10 lb. živé váhy — není to dost? Jsou jako krůty. Dnes jsem sila něco salátu a špenátu pro časnou potřebu, neboť jsem náruživý jedlík zeleniny a také celé léto jsem živa na kuřátkách a zelenině — to jsem mlsná, vidíte!! Mně zelenina svědčí a myslím, že jest každému zdravá; o kuřátkách nemusím ani mluvit, neboť ta má každý rád; však jsou lehce ztravitelná. Proto se již těším, jak to bude snadným ustrojit chutná jídla a přála bych si, by paní Burešova nás navštívila, zvláště až bude vše tak hezké v té naší zahrádce. Těším se, až ty moje děti přijedou. V loni chlapeček chtěl jezdit na kohoutovi, který jest velký jako krůta. Řekla jsem mu, aby si ho jen chytil a on skutečně kohouta chytil, neboť naše drůbež jest krotká, vytrhl mu ale z ocasu peří a kohout byl pryč. Letos bude již větší a tím také nalezne si zde více zábavy. Te ta drůbež před nimi utíká a ony mají z toho radost a já také. S dědečkem chodí na farmu, která jest hned vedle města, a tam provádí všechny možné věci, neboť je tam dobytek, prasátka a vůbec vše, co na farmě bývá a z toho děti z města mívají radost. S těmi dětmi člověk jaksi omládne, neboť má z nich radost. Zde jest pěkné počasí, právě jarní — teplo, slunečno; travička již roste a začíná se utěšeně zelenat. Den aby tedy nepřišly pozdní mrazy, tak aby stromy ovocné netrpěly. Zasílám zároveň desátek pro válkou postižené. Těšme se, že to bude přibývat a vyzývám a žádám též pány dopisovatele — to silnější pohlaví by s námi šli za stejným cílem, což doufám, že ono učiní. I ozdravím všem čtenářům, našim dítkám v Omaze, jakož i všem svým přátelům přeji to nejlepší!

Ctěná přítelkyně! Přijměte si deery můj dík za pozvání a hlásila bych se jen trochu zdráva, zase bych se jednou k vám ráda podívala, neboť já též kuřátka velice ráda jím a pak ta vaše zahrada též tahá. Srdečně vás zdraví a těší se zase na brzkou shledanou.

Pořadatelka.

Čtenářka M. D., Denver, Colo. — Ctená pořadatelko "Ženské Hlídky"! Přála bych si vás osobně poznati, neboť bylo by vám i mně umožněno snadněji dodati nejen dopisům lepšího porozumění. Divím se, že je někdy tak málo dopisů v "Pokroku". A dovolím si tudíž vysloviti moji domněnku — je toho asi příčinou. Mnoha zkušená matka napsala by pěkný dopis, obává se ale kritiky mnohého, jenž by řekl, že chce míti jen své jméno v novinách. Jiná by též psala, při myšlence však, že by mohla napsat něco, z čeho by mnozí měli užitek, nechtní tak a raději mlčí, neboť závist a sobeckost mají u ní nadvládu. Jsou též mnohé, že by rovněž rády psaly, nedostává se jim ale času a pak ve své vrozené skromnosti, aby snad někdo neřekl, že odvažuje se někoho poučovat, raději nepíše ničeho. — Ku kterýmu přináležím já, to ponechám čtenářkám, aby si mne dle svého dobrozdání představily. Dopis tento dávám v sázku; buď nalezne souhlasu, nebo si jej nikdo nevšimne. Moje důvěra však, že paní pořadatelka moje jméno nevyzradí, bude mě posilovat k jinému dopisu, nenalezne-li tento porozumění. Odebírám anglické ženské časopisy, v nichž se nyní probírá dosti vážná otázka a podivila jsem se, že české ženy zcela nevšímavé k otázce té hledí, anebo žádná nechce o ní v dopise zavadit. Osměluji se tudíž sama položiti tuto otázku, o níž jinonárodní ženy tolik se zajímají. Sdělte totiž, milé matky české: Je dobře míti četnou rodinu? Anebo žádnou? Nebo jen určitý počet dítek? Můj náhled jest, že je dobře míti dítky a je-li menší rodina, že je to lépe pro rodiče i pro ty dítky. Zde vám sdělím zajímavou rozmluvu: "Babiččino tajemství". Jest tomu čtvrt století, co mně babička své tajemství sdělila. Přišla mne tehdy navštívit, by mi blahopřála k narozeninám prvorozené naší decrušky. Přáním jen opětovala a tu jí sděluji — ale, babičko, vždyť my jsme v něčem zklamáni a proto nyní nemáme z toho novorozené radost. Snad není ani zdrávo. Jest, jak vidíte, sice krásná, my ale jsme si přáli míti prvorozeného syna a zatím toto zklamání. — Jakáž pomoc, však nyní buď jen rada, že je decruška zdráva, babička mne těšila a — podruhé budete míti syna, dodala. — Ne, nikoliv, to je první a poslední, rozhorlené babičce odpovídám. — Kdybych to byla jen tušila, že si tolik přeješ syna, byl by to syn! — Dívám se na babičku, co že to vlastně povídá. — Budeš-li však pamětlivou toho, co ti nyní povídám, tedy věz, že příště budeš míněkolik slov a já v udivení kouněkolik slov a já v udivením koukám na babičku a s výčitkou povídám — proč jste mi to ale neřekla dříve? Inu, poněvadž jsi to dříve neměla vědět, poněvadž by jsi si toho nevážila; mohla bys sobě po případě myslet, že bys měla syna i bez mé rady. Nyní se alespoň po krátkém vysvětlení přesvědčíš, jak se to stává, že někde mají více chlapců, nebo samé, aneb žádné; jinde opět samá děvčátka. I o babiččině vysvětlení však se mne přece jen nějaká nedůvěra zmáhala a proto jsem pravila: Babičko, což kdybychom to řekly pí. B., která má již čtyři decry?! Babička poněkud káravě podotkla — zapomněla's, že jsem ti řekla, že je to tajemství a že se smí svěřit pouze moudré ženě?! Zachovám to tajemství, babičko, pravím — uvidíte! A skutečně, ano — druhorozený byl syn a pan čáp se domyslel, že on byl ten hrdina, který nám ho přinesl. — Však my jsme si s babičkou rozuměly. Co zacla válka, myslela jsem, že by to měly již všechny matky také vědět. Mohla bych dva případy podat a sice budou tomu dva roky, kdy jsem babiččino tajemství svěřila pod slibem, takže v rodině, kde měli čtyři decruška a v druhé dvě, mají nyní též syny. Nuže, milé čtenářky, sdělte své náhledy, jak bych vám měla sdělit ono tajemství, neboť není k tomu třeba žádného lékařského svědení, lékařská věda nemá s tím žádné spojení. Jest to ženská otázka, kterou každá žena vědeti má. Ráda bych se dostavila osobně do Omahy, moje rodina ale a jiné záležitosti toho nedovolují, budete-li ovšem přát, sdělím zcela zdarma celé ono tajemství, jakým spůsobem a tím se domluvíme v "Ženské Hlídce". Podala bych svůj náhled ale bude nechávat dříve vaše náhledy. Zatím "Na zdar".

Ctěná přítelkyně! Schvaluji váš návrh, stranu vyměňovat náhledy různých otázek a zvláště těch, jež týkají se našeho oboru. Doufám, že i naše české ženy se usnesli, by vyměňovaly svoje náhledy vzájemně v naší "Hlídce" a tak přispěly ne jen sobě, ale celé české veřejnosti. Přijměte srdečný pozdrav a budu se těšiti na pokračování. V mém

Pořadatelka.

ŽÁDEJTE A DOSTANETE SI
SKINNER'S
NEJVYŠŠÍ JAKOSTI
MACARONI
36 stránková kniha předpisů zdarma
SKINNER MFG. CO., - OMAHA
Největší továrna na macaroni v Americe